

עפ"ג (תל אביב) 54703-05-12 - ארנולד דודוב נ' מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 54703-05-12 דודוב נ' מדינת ישראל

בפני כב' הנשיאה דבורה ברלינר - אב"ד

כב' השופט ג'ורג' קרא

כב' השופט חאלד כבוב

המערער בע"פ 54703-05-12:

המערערים בע"פ 6395-06-12: 1. ארנולד דודוב

2. יוסף כחלון

ע"י ב"כ עו"ד שרמן

המערער בע"פ 58632-05-12: אורן נעאמנה

ע"י ב"כ עו"ד פרידמן

- נ ג ד -

המשיבה: מדינת ישראל,

ע"י עו"ד רות שביט מפרקליטות מחוז ת"א (פלילי)

פסק דין

1. שלושת המערערים שבפנינו הודו והורשעו כדלקמן:

מי שהיה נאשם מס' 1 אורן נעאמנה (להלן: "אורן") וכן מי שהיה נאשם 3 יוסי כחלון (להלן: "יוסי") הורשעו בעבירות של קשירת קשר לפשע, התפרצות למגורים וכן החזקת מכשירי פריצה. מי שהיה נאשם מס' 2 ארנולד דודוב (להלן: "ארנולד") הורשע בעבירות של סיוע להתפרצות וכן החזקת כלי פריצה.

עמוד 1

הודאתם והרשעתם של המערערים נעשו במסגרת הסדר טיעון, שמכוחו תוקן כתב האישום.

2. העובדות הרלוונטיות בהתאם לכתב האישום המתוקן, הינן כדלקמן:

בתאריך שאינו ידוע, עובר לתאריך 21.7.11, קשרו אורן ויוסי קשר להתפרץ לדירת מגורים בתל-אביב. השניים הגיעו למקום בתאריך 21.7.11, כאשר בידם מפתח מותאם לדירה וכן כלי-פריצה. כלי הפריצה שבהם החזיקו המערערים ראויים לציון: בלוני גז, לום, ג'בקה, פטיש, כלי חיתוך אברזיני, כפפות, כובעים וגרביים. שני המערערים דלעיל התפרצו אמנם לתוך הדירה, תוך עשיית שימוש במפתח המותאם שהחזיקו ברשותם. הפריצה היתה במטרה לגנוב. בסופו של דבר, לא היתה מחלוקת על-כך שהמערערים לא גנבו מהדירה מאום. בדיעבד, חלק לא מבוטל מהטיעון בפנינו התמקד בשאלה מדוע לא גנבו המערערים מן הדירה. הסניגורים טענו, כי המערערים התחרטו בעודם בדירה. נשוב לנושא זה בהמשך. באשר לארנולד - תפקידו היה להביא את שני חבריו לזירת האירוע, תוך שהוא נוהג ברכב וממתין לאחר-מכן כדי למלט אותם מן המקום.

3. בית-משפט קמא (כב' השופט ב' שגיא) הטיל על המערערים את העונשים כדלקמן:

- על אורן ויוסי הוטלו, על כל אחד מהם, 11 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי בן 6 חודשים וכן קנס בסך ₪ 2,500 או 25 ימי מאסר תמורתו.

- על ארנולד הוטלו 7 חודשי מאסר לריצוי בפועל, מאסר על תנאי למשך 6 חודשים וכן קנס על סך ₪ 1,500 או 15 ימי מאסר תמורתם.

על גזר הדין הערעור בפנינו.

4. כפי שניתן לצפות, בית-משפט קמא התייחס בגזר הדין לשני הרכיבים הקלאסיים, שאין לך גזר-דין בלעדיהם, דהיינו - העושה והמעשה. נעיר במאמר מוסגר, כי על תיק זה לא חל תיקון 113, שעניינו הבניית שיקול הדעת השיפוטי.

לענין העושים ציין בית המשפט, כי לכל אחד מהמערערים עבר פלילי, הגם שאין מדובר בעבר מכביד בעבירות רכוש, כהגדרתו של בית-משפט קמא. באשר למעשה ציין בית-משפט קמא, כי מדובר במעשים חמורים. החומרה מתבטאת בתכנון המוקדם שכלל הכנתו של מפתח מותאם וכן למגוון כלי הפריצה שנתפסו בחזקתם. אין מדובר בדירה אקראית, אלא מעשה שבוצע תוך מחשבה ברורה ותכנון עובר לביצועו. לצד הקולא ציין בית-משפט קמא את הודאתם של המערערים, הן בבית המשפט והן במשטרה.

באשר לכל המערערים הומצא לבית-משפט קמא תסקיר של שירות המבחן. בעניינו של אורן התסקיר לא כלל המלצה טיפולית ובעניינו של ארנולד המליץ שירות המבחן על הטלת צו של"צ, גם בעניינו של יוסי נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית, משום שסבר כי לא נדרשת המלצה טיפולית. תוך שיקולול הנתונים הוטלו על המערערים העונשים דלעיל.

5. הסניגורים טוענים, כי גם אם לא נפלה שגגה מובהקת בגזר הדין ובענישה שהטיל בית-משפט קמא, היה מקום לגלות חסד ורחמים כלפי המערערים ולהקל בעונשם באופן שלא יאלצו לרצות מאסר מאחורי סורג ובריח.

כפי שצינו לעיל, חלק לא מבוטל מהטעון הוקדש לנושא החרטה. לטענת הסניגורים, בית-משפט קמא לא נתן משקל מספיק לנושא זה, ובכך שגה. בדירה שנפרצה היו מצלמות, התמונות, בסופו של יום, משקפות את העובדה שהמערערים לא גנבו פריטים שניתנים לגניבה, אף שיכלו לעשות זאת. עובדה זו מצביעה, לטענת הסניגורים, על חרטה בזמן אמת. חרטה זו, כאמור, היתה צריכה להוות מרכיב מרכזי בשיקוליו של בית-משפט קמא.

בנוסף לנושא החרטה ותוך התמקדות בנסיבותיו הספציפיות של כל אחד מהמערערים, נטען על-ידי הסניגורים כדלקמן:

באשר למערער ארנולד - עו"ד שרמן הגיש לנו מסמך ממנו עולה, כי מערער זה החל בטיפול בנושא סמים באגף הרווחה, היחידה לטיפול התמכרויות ושיקום האסיר בעיריית נתניה. המערער החל טיפול זה הגם שלא נדרש לכך, והוא עשה זאת מיוזמתו. הוא ישב שנה במעצר בית מוחלט, וגם לכך משקל מסוים.

באשר למערער יוסי - הדגש הושם על-כך שהוא שכר מקום כדי להפעיל מתקן שטיפה והוא עוסק בכך. שליחתו למאסר מאחורי סורג ובריוח תוביל בהכרח להרס העסק שאותו בנה, ומכך ביקש הסניגור להימנע. עוד היפנה הסניגור לאמור בתסקיר שירות המבחן. מערער זה הגיע מבית קשה ועשה כיברת דרך כדי לעלות על פסי-התנהגות אחרים ונורמטיביים.

באשר למערער אורן - טען עו"ד פרידמן, כי מדובר במי שהעבריות היא לא חלק מחייו. העבירה האחרונה בה הורשע הוא עבירת רכוש צבאי, שעליה ישב בכלא הצבאי. מערער זה לא ריצה אף פעם עונש מאסר בכלא אזרחי. גם מערער זה הקים עסק והוא חרד מהאפשרות שהעסק שהקים במו ידיו יקרוס אם יאלץ לרצות מאסר בפועל. לטענת הסניגור, **"יהיה חבל לשלח אותו לכלא. אין בזה שום יתרון אמיתי"**. המערער מתאים לביצוע עבודות שירות, וזה העונש שלו עותרים הסניגורים, למעשה, ביחס לכל שלושת המערערים.

דין והכרעה

6. דעתנו היא, כי לא נפלה שגגה בגזר-דינו של בית-משפט קמא. הענישה היא מאוזנת, מידתית וראויה ונוטה לכף הקולא.

נתחיל מאופייה של הפריצה שמדובר בה. מדובר בפריצה מתוכננת היטב, כאשר התכנון כולל הצטיידות במפתח מותאם וארסנל שלם של כלי-פריצה. זהו תכנון שמצריך עבודה, מחשבה ותעוזה. משום כך, כאשר מדברים הסניגורים על מעידה ולא מעבר לכך, קשה לקבל טיעון זה. ככל שמדובר בקושרי הקשר, דהיינו - אורן ויוסי, היה להם זמן להתעשת ולחזור מן התכנון, אלא שמערערים אלה, ככל הנראה, היו נחושים בדעתם להוציא את התכנון מן הכוח אל הפועל. באשר למערער ארנולד - עבירת הקשר לא יוחסה לו. יחד עם זאת, לא היתה מחלוקת על-כך כי הוא הביא את חבריו למקום האירוע, בודעו שהם מתכננים פריצה והמתין להם במקום כדי למלט אותם לאחר ביצוע המעשה. גם לגביו מדובר, על-כן, באירוע שאינו ספונטני, אלא תוך ידיעה מראש על הצפי לביצוע הפריצה.

באשר לטענת החרטה

7. בית-משפט קמא אמר בהקשר זה, כי הוא מתקשה לקבל את הטענה, משום שהמערערים לא חזרו על הדברים בתסקירי שירות המבחן, **"וניתן היה לצפות כי נתון משמעותי מעין זה יעלה שם"**. עוד

ציין בית המשפט, כי הדברים לא קיבלו ביטוי בכתב האישום המתוקן. יש טעם בדברים שאמר בית-משפט קמא ולא מצאנו פגם בהגיון שבהם. הדעת נותנת, כי אם אכן התחרטו המערערים בזמן אמת, זה יהיה הטיעון המוביל בשיחתם עם שירות המבחן. משבחרו לא להעלות נושא זה, נראה שהם עצמם לא התייחסו לטיעון ברצינות. עוד נוסיף, כי כאשר הועלה הטיעון כחלק מדברי הסניגוריה בבית-משפט קמא, התנגדה התביעה בזמן השמעתו להעלאת טענות שזכרן לא בא בכתב האישום המתוקן.

מענין לענין באותו ענין, כתב האישום המתוקן משקף את העובדות עליהם הסכימו הצדדים. הטיעון כי המערערים חזרו בהם בזמן אמת מכוונתם לגנוב רכוש, הוא טיעון עובדתי מובהק ואם אכן היה מוסכם, צריך היה לבוא לידי ביטוי בכתב האישום. לפיכך, כאשר קבע בית-משפט קמא כי הוא נותן משקל לכך שלא נגנב מהדירה רכוש, **"וזאת בהקשר לאותו טיעון שטענו הסניגורים"**, איזן נכונה את המשקל החלקי שניתן לייחס לטענה זו.

8. בהינתן האמור לעיל, נראה לנו, כאמור, כי צדק בית-משפט קמא כאשר סבר כי לא ניתן להסתפק בתיק זה בענישה שאיננה כוללת רכיב של מאסר מאחורי סורג ובריח. מדבריהם של הסניגורים בפנינו ניתן להבין כי הם ערים לכך שזו האמירה וכי יש ממש באמירה זו, אלא שהם פונים למידת הרחמים ומבקשים התחשבות יתר. איננו סבורים כי זה המקרה להתחשבות יתר. לא נוכל להוסיף על ים האמירות המצוי בפסיקה באשר לנזק הגלום בעבירות ההתפרצות. אין לך רגע שבו לא מתבצעת התפרצות בתחומי מדינת ישראל ובתי המשפט מצווים לתרום את תרומתם למלחמה בנגע זה. נוסיף עוד, כי בית-משפט קמא יצר מדרג ענישה הולם בין אורן ויוסי לעומת ארנולד ונתן בכך ביטוי לחלקם המדויק והספציפי של כל אחד מהעבריינים שבפנינו, לפיכך גם בהיבט זה לא נפלה שגגה בהחלטתו.

כל הערעורים נדחים.

ניתן היום, כ"ד ניסן תשע"ג, 04 אפריל 2013, בנוכחות הצדדים.

חאלד כבוב, שופט

ג'ורג קרא, שופט

**דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד**

ניתנה והודעה היום כ"ג
ניסן תשע"ג,
03/04/2013 במעמד
הצדדים.

חאלד כבוב, שופט

ג'ורג קרא, שופט

דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד